

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне.

№ 10(90)
1.10.2020 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Осінь часто називають сумною порою, але насправді ця пора року приносить нам і багато радості. Адже перш, ніж придуть осінні холоди, затяжні дощі та скинуть вбрання дерева, ми маємо нагоду збирати щедрий урожай із нив, городів та садів, радіти чудовим плодам та наповнювати наші сховища запасами на зиму. Та й навіть холодні осінні дощі після літньої посухи також є для нас великим благословенням, тому що вони щедро напувають землю, щоб забезпечити добру основу для урожаю на наступний рік.

Саме восени у багатьох країнах світу християни відзначають свято подяки Господу за зібраний урожай. Чому для християн так важливо кожного року складати особливу подяку Господу? Тому, що Слово Боже навчає нас дякувати Богу за все. Історія виникнення свята подяки та традиції його відзначення відрізняються у різних країнах, але його основа одна для всіх християн, - «*За все дякуйте, бо така воля Божа в Христі Ісусі про вас.*» (1 Фес.5:18); «*Дякуючи всякого часу за все в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа Богові й Отцеві*» (Еф.5:20). Якщо уважно досліджувати книги Нового Заповіту, то можна підрахувати, що у них біля семидесяти разів зустрічаються настанови про подяку Богові. Саме тому свято подяки має християнське коріння і поширене у багатьох країнах світу. Найбільшої популярності воно набуло в європейських країнах та в Сполучених Штатах Америки. В Україні це свято здебільшого відоме як Обжинки або Свято жнив, які з давніх-давен святкуються в українських селах. Але обов'язково центром цього святкування має бути Господь. Адже через сам процес плодоношення, який ми щороку спостерігаємо на землі, Бог виявляє Свою милість та піклування про усіх людей, як праведних, так і грішних, тому що Його любов належить усім людям. Після потопу Бог пообіцяв Ною, а в його особі і всьому людству: «... *Не буду вже більше проклинати землю за діла людини, бо нахил людського серця лихий з молодощів його; і не вигублюватиму вже більше всього живого, як Я вчинив. Надалі, поки існуватиме земля, сім'я й жнива, холоднеча й спека, літо й весна, день і ніч не перестануть!*» (Бут.8:21-22). Протягом тисячоліть Бог доводить Свою вірність

обіцяному слову. Наша подяка Творцеві – це закономірна реакція нашої душі і серця на Божу любов, якщо ми віруємо у Нього.

Цього року Господь не залишив Україну без милості: не дивлячись на складні погодні умови, аномальні посушливі періоди протягом року, ми збрали урожай як зернових, так і овочевих культур. Можливо, він не

«*З цього одного не їсти!*» - проклята земля через тебе! В печалі й тузі харчуватимешся з неї по всі дні життя твого. Тернину та осот родитиме вона тобі, і їстимеш польову траву. У поті лица твого їстимеш хліб твій, аж поки не вернешся в землю, що з неї ти взятий.» (Бут.3:17-19). Ми звикли до того, що на землі потрібно важко працювати, щоб виростити урожай.

зрошував поля, луки, сади та виноградники, забезпечували надзвичайно багаті врожаї. Але через певний час ця земля перестала бути щедрою через гріхи її жителів та їх зневагу до Бога і Його постанов. Прийшла посуха та неврожай: «*За це ж Я й насилаю на вас голод і нестачу хліба по всіх домах ваших, - та ви не наверталися до Мене, - говорить Господь.*»

єго праведністю тільки самих себе, - говорить Господь Бог.» (Єзек.14:13-14). Далі говориться про чотири лиха, які спіткають землю за гріхи її жителів: голод, хвороби чи епідемії, війни та стихійні лиха. Але всі ці випробування недаремно допускаються Богом, - вони змінюють подальший хід історії, оскільки люди починають шукати Бога та змінювати своє життя, залишають гріхи, і в країну приходить благословення. Про це говорять 22-23 вірші. До людей приходить розуміння того, що усе даремно було допущено Богом: «*Добре мені, що був я впокорений, щоб Законів Твоїх навчитись.*» (Пс.119:71). Тільки люди, які усвідомили свою гріховність і неправоту перед Богом, можуть дякувати Йому за випробування. Пророк Авакум, який дуже любив Господа та був відданий йому, свою книгу закінчує такими словами: «*«Коли б фіїове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обманило зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникала отара з кошари і не стало б в оборах худоби, то я Господом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого! Бог Господь - моя сила...»*» (Ав.3:17-19). Людина, серце якої належить Господу, у будь-яких обставинах дякуватиме Богу, бо вона скрізь бачить Його руку та промисел.

ЗАВЖДИ ДЯКУЙТЕ!

такий щедрий, як нам хотілося б, але це не причина для нарікання, а привід задуматися, чому так відбувається. Адже з подібними труднощами люди зустрічалися протягом усієї історії, коли певні країни і регіони потерпали від повеней, від засухи чи від стихійних лих. Ми розуміємо, що над усім стоїть Господь, у тому числі Він має владу над усіма атмосферними явищами. Коли приходить небезпека чи біда, то ми завжди згадуємо про Господа і просимо Його допомоги. Але важливо не тільки звертатися до Бога у молитві, але й вивчати Писання. Але Слово Боже завжди нам відкриває причини людських проблем. Від початку до кінця Біблії Бог не перестає звертатися до нас, навчаючи, як оминати біди та негаразди. Після гріхопадіння Бог попередив першого чоловіка Адама про те, якою важкою буде праця на землі: «*Адамові ж сказав Бог: «За те, що послухав ти голосу дружини твоєї та поїв з того дерева, що заповідав Я*

Але, незважаючи на великі зусилля, ниви не завжди радують людей щедрістю урожаю. У Біблії пояснюється причина таких проблем: через них Бог звертається до людей та народів, щоб вони серйозно задумалися над своїм життям та вчинками, відвернулися від зла та покорилися Богові. У 4 розділі книги пророка Амоса Бог каже до людей, що саме Він утримував від Юдеї дощі за три місяці до жнив, на одне місто проливав дощ, а на інше ні, одні ділянки напував дощем, а інші, не окроплені, засихали. Таке рішення зі сторони Бога було викликано кричущими беззаконнями, які відбувалися у країні: робили утиски бідним людям, знищували беззахисних, пиячили, вшановували різних ідолів, але при цьому вважали себе святими людьми.

Ознакою Божого благословення над країною вважався рясний урожай. Саме в таку чудову, щедрі та плодоносну землю Бог поселив свій народ. Рясні дощі, якими Творець

(Ам.4:6). Також у книзі пророка Агея Бог запитує людей: «*Чи не було так, що ви приходите до копиці, яка може приносити двадцять мір зерна, а там тільки десять; приходите до чавила, щоб начерпати п'ятдесят мір, а там виявляється тільки двадцять?»* Він карав посухою, різними захворюваннями рослин і градом, та люди не кликали до Нього. Але якщо люди звернуть своє лице до Господа та підкорять Йому своє життя, то Бог обіцяє благословити їхні житниці, а виноградна лоза, смоківниця, гранатове дерево та маслина завжди даватимуть свій плід.

У книзі пророка Єзекіїля Бог каже: «*Сину людський! Коли яка країна згрішить проти Мене, сповівшись Мені й відступивши від Мене, і Я простягну проти неї руку Свою та й зламаю її хлібну підпору, та пошлю на неї голод та й почну вигублювати в неї людей і худобу, то коли знайшлись би у ній цих троє мужів: Ной, Данийїл та Йов, то вони врятували б сво-*

Слово Боже навчає християн, що у вічності з Богом ми завжди радітимемо, будемо дякувати та поклонятися Творцеві, тому що там не буде ні горя, ні нужди, ні зла, ані спіз, а лише радість у Божій присутності. Там не буде сонця чи інших небесних світил, бо слава Господня, що в десятих тисяч разів яскравіша за сонячне світло, буде завжди світити у Небесній країні. Книги Нового Заповіту закінчуються описом хвали та подяки, яку вічно складають люди та ангели Богові на небі: «*Дякуємо Тобі, Господи, Боже-Вседержителю, що Ти є, і був, і прийдеш, що прийняв Ти силу Твою велику і став царювати!*» (Об. 11:17). Також у Книзі Об'явлення описується про остаточну перемогу Ісуса Христа над дияволом, гріхом та смертю. Тому, навіть якщо ми не отримуємо те, чого б нам хотілося у земному житті, погляди християн мають бути направлені у славу вічність. Це допоможе нам навіть у випробуваннях складати подяку нашому Творцеві.

Павліна Снівак

НЕСТАНДАРТНЕ БЛАГОЧЕСТЯ

«Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, – вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Відвертайся від таких!» (2Тим. 3:1–5).

Як би це дивно не звучало, але в цих віршах йдеться про людей, які знають Бога. Це не про світ, це про церкву. Про вибір, який людина робить щодня: одного разу пообіцявши Богу служити добрим сумлінням, ми щодня робимо вибір: з Богом – чи без, за Христа – чи проти нього, бути компромісу з сумлінням – чи ні. Апостол Павло писав Тимофію, застерігаючи його від речей, які актуальні в наш час. Те, що було написано особисто Тимофію в першому сторіччі, ми сьогодні можемо споглядати і в своєму сьогоднішньому. Як і тим, хто жили до нас, нам притаманно вважати, що ми живемо в найтяжчі часи: хтось пережив війни, голод, гоніння, а ми боремося з іншими проявами ворога: залежності, всюдозволеності, толерантності, егоцентризму. Дякуючи Богу за мирне небо над головою, розумію, що не у всіх сьогодні так. В Писанні чітко сказано, що гріх буде примножуватись на землі. І тут йдеться про глобальний компроміс з гріхом в час розквіту християнства. Чому, скажете ви? Тому, що до приходу Христа в цей світ мораль і духовні закони були відомі лише євреям, які дотримувались закону Мойсея. Для всіх інших народів, які не знали цього закону, гріх був не лише нормою, але й частиною їх релігійного життя. Такі явища як вбивства, цілопалення новонароджених, блуд, різні способи сп'яніння для досягнення релігійного трансу були невід'ємною частиною поклоніння ідолам. Християнство від 3-го сторіччя і до сьогодні сформувало в суспільстві інший, протилежний світогляд. Тепер на заміну закону прийшли високі моральні стандарти. Але Дух Святий попереджає, що останні часи будуть супроводжуватись поверненням і примноженням розпусти, аморальності і беззаконня. І, що найстрашніше, вони будуть узаконені на державному рівні, так, як це було в давнину з більшістю релігійних культів. На сьогоднішній день деякі християнські церкви, під тиском ліберальних громадських поглядів стали погоджуватись з толерантністю до гріха.

Все це чітко вказує на те, що наближається час об'явлення антихриста. Тому необхідно максимально озброїтись, щоб вберегти себе від такої розпусти. Але як? Найперше і найголовніше – необхідно визначитись зі стандартами благочестя і їх першоджерелом. Для євреїв це був закон Мойсея. До сьогоднішнього дня більшість християн асоціюють християнство з виконанням 10 заповідей. Однак

вчення Ісуса Христа не робить акценту ні на законі Мойсея, ні на дотриманні заповідей. Перші апостоли були з євреїв і достеменно знали закон. Але, слідуючи за Христом протягом трьох років, вони мали змогу побачити справжній високий стандарт благочестивої поведінки, що не могло не привернути їхньої уваги і уваги релігійних лідерів тих часів. При цьому юдеї, а особливо фарисеї, постійно звинувачували Ісуса в переступі закону Мойсея. В їхньому розумінні Він діяв нестандартно і порушував прийнятні для них правила і зовнішню релігійну форму закону. Доречним буде нагадати, що Павло в листі до Тимофія саме це і має на увазі коли каже про людей, що мають вигляд благочестя. І якщо ми звернемося до Євангелія від Матвія 23:28, – «Так і ви, – назовні здаєтеся людям за праведних, а всередині повні лицемірства та беззаконня!» (Мт. 23:28) – стає зрозумілим, чому Павло був впевнений у цьому: сам Христос дав реальну оцінку і характеристику релігійним лідерам, їхнім вчинкам і цінностям. Ми бачимо лише зовнішнє, Бог же відає глибини серця людини. Ісус Христос, навчаючи, намагався донести думку: виконання закону на практиці повинно бути рішенням серця, а не констатацією факту

зробленого візуально. І тому мотивація має значення. Яку ціль людина переслідує, коли говорить зле? Якого ефекту ми очікуємо від злорадства? І взагалі, чому ми робимо те, що робимо? Не знаєте? А що скажете на таке: «Ви чули, що було стародавнім наказане: «Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові». А я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого: «рака», підпадає верховному судові, а хто скаже «дурний», підпадає геєнній огненній.» (Мт. 5:21–22)? Якщо ти сьогодні нікого не вбив, це ще не означає, що ти виконав заповідь «не вбий»: найменше роздратування, злість, гнів, образа, негативний відгук про ближнього – це вже порушення даної заповіді. Через перворідний гріх люди не здатні виконувати закон Мойсея в тому вигляді, яким це бачить Бог. Закон був даний, щоб люди змогли побачити і зрозуміти свою неспроможність досягнути святості, нездатність догодити Богу. Тому що тільки зрозумівши це, людина починає шукати заступництва. Шукати спосіб або засіб, щоб спокутувати свою провину. І рано чи пізно приходиться до вибору прийняття або не прийняття Божественності Ісуса Христа і Його спасаючої крові. Саме тому Ісус

Христос прийшов, щоб виконати закон замість нас і прийняти осуд і покарання цього закону замість нас. А нам показав стандарт Божої праведності своїм благочестивим життям. Наблизитись до цього стандарту ми можемо лише через віру. Через віру, яка діє по благодаті, а не по правлах закону. Закон встановлює зовнішні правила, а благодать змінює серця. Той, хто під законом, намагається чинити правильно через страх покарання, або щоб знайти божого благовоління. А ті, хто під благодаттю – від серця переповненого вдячністю Богу за незаслужене прощення і отримане благовоління. Таким чином, лише Ісус Христос являється для нас цим стандартом моральності та благочестя. А для того, щоб слідувати цьому стандарту, треба вірою визнавати Ісуса Христа як свого особистого Спасителя, Відкупителя і Господа. І на підставі цього слідувати за ним вірою як за єдиним істинним стандартом благочестивого життя. «Отже, як ви прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть, будши вкорінені й збудовані на Ньому, та зміцнені в вірі, як вас навчено, збагачуючись у ній з подякою.» (Кол. 2:6–7).

Леся Ступак

Мир – це стан спокою і гармонії (Вікіпедія). Якоюсь не траплялося мені проповідей на тему пошуку внутрішнього миру, та й читаючи Біблію і молячись я вкрай рідко роздумувала про мир. Зазвичай в першу чергу думала про смирення, благодать, стан серця, але не про внутрішній мир. Питання пошуку внутрішнього миру для мене постало само собою в результаті задіяності на двох роботах і тотальної нестачі часу на ті речі, що є насправді важливими...

Що таке внутрішній мир? Як його віднайти? Внутрішній мир – це стан, який переживає людина всередині себе, що характеризується спокоєм та гармонією з навколишнім світом, з людьми навколо та добрими взаєностосунками з Творцем. По суті, внутрішній мир – це баланс духовної складової людини з фізичним станом.

Мирна людина у всіх випадках несе мир. Складові миру: розуміння, прийняття, смирення. Бути мирним – означає постійно вибирати нести добро. Іти кудись чи звідкись «з миром» – це не переконувати і не доказувати, не сперечатися і не висловлювати «єдиноправильні» думки, але натомість проявляти любов.

Усім людям притаманний мир. Кожного разу, коли людина робить щось добре з добрими намірами, вона ділиться своїм внутрішнім миром зі світом. Ми мирні, коли маємо внутрішній спокій, коли нас ніщо не тривожить, ніщо не дратує. Часто, маючи внутрішній мир, ми «зупиняємо весь світ» для того, аби насолодитися миттю. Коли ми мирні, наше серце схильне до добрих справ. Мир дає не тільки відчуття радості, але приносить також легкість. Мирній людині легше перейти через різні життєві обставини, адже саме відчуття внутрішнього миру дає можливість мислити спокійно, раціонально, реалістично, без злих емоцій та намірів. Пам'ятаєте, в народі говорять: «Йди спати, а завтра зранку приймай важливі рішення». Саме так і є. Неможливо досягнути миру в стані тривоги, метушні, незібраності. Важливі рішення приймаються в стані спокою, внутрішнього миру, коли забарвлення надемоеційності зникає.

Звичайно, ми не ідеальні, часто з легкі-

ПОШУК МИРУ

стю втрачаємо відчуття миру. Є дуже багато речей, які порушують наш внутрішній баланс. Багато людей втрачають мир через суперечки стосовно істини або через бунт проти Бога (у всіх його проявах). Втратити внутрішній мир можна навіть через власну необачність.

Наприклад, часто серед християн можна побачити «війну самоправедності» чи «знання єдиної істини», і часто саме християни підходять до людей зі світу, котрі мають зовсім інше сприйняття, ніж вони, і керуючись власними переконаннями, засуджують, погрожують пеклом та ненавидять цих самих людей, а в своїй ненависті втрачають по необачності (засліпленості) свій внутрішній мир.

Скажіть людям про те, що тільки ви знаєте істину – тоді ви в повній мірі відчуєте їхній опір. Тоді між вами і ними буде війна «доведення істини». Тоді ви зможете побачити, що там, де є війна, там немає миру. Або зробіть навпаки: прийдіть до людей і будьте собою. На своєму прикладі покажіть, у що вірите. Своїми діями це підтвердіть. Поділіться своїм досвідом про те, як ваша віра вплинула на ваше життя. Нехай люди побачать, що робить Бог в вашому житті без ваших слів про «єдину істину» – тоді ви побачите, що людям стане цікаво, як працює на практиці те, в що і в Кого ви вірите. Їм теж захочеться такого життя, яке є у вас. Отже, ймовірно, вони самі прийдуть до вас з різними запитаннями.

В світі є багато способів досягнення тимчасового внутрішнього миру. Це такі способи як позитивне мислення, самонавіювання чи, навіть, інша релігія від християнства, яка обіцяє гармонію зі світом. Наприклад, в буддизмі можна досягти миру за допомогою медитації. Що цікаво, так те, що медитація – це роздуми, прислухання до навколишнього середовища і спостереження за власним тілом, думками та світом навколо (внутрішнє очищення від негативу, єднання з вищою енергією (Богом)). Осць що

роблять буддисти – вони зупиняються, аби відчути світ і мати контакт із всесвітом (Богом), котрий є усім і усюди. Не заглиблюючись в християнство і маючи своє досить чітке розуміння, в результаті вони зустрічаються з правдивим Богом, який справді створив усе і є усюди, а через цю зустріч досягають миру. Проблема їхнього миру в тому, що він короточасний і триває рівно доти, доки не виникає чергової потреби позбутися накопиченого негативу і увійти знову в стан медитації. Буддисти не мають примирення з Христом, а отже, не приймають Його жертви та спасіння. В їхньому розумінні життя триває вічно, процес реінкарнації безкінечний.

Християнам простіше – їм достатньо прийти до Господа в молитві, аби отримати внутрішній мир. Молитва покаювання – це не тільки процес очищення від негативу людського серця, але і заповнення його Божою присутністю. Християнин має безпосередній зв'язок з Богом. Бог для своїх дітей доступний 24 години на добу, 7 днів на тиждень. Цар Світу хоче мати спільний час зі своїми дітьми і, звичайно, Батько прагне, щоб Його діти мали внутрішній мир, без якого неможлива повнота щастя.

Він робить усе, аби ми могли мати мир у будь-якій ситуації. Забезпечує всіма ресурсами для цього і несе наші тягари разом з нами. Господь нас не засуджує через гріхи, які ми чинимо, але, натомість, Він заключив з нами мир через жертву Ісуса Христа. (Римлян 5:1–2). Ми нові в Христі, більше не засуджені. Наші гріхи забирає Христос і за них платить на хресті. З моменту покаювання і заповіді з Богом наші тягари тепер не тільки наші, але і Його. Ісус приніс жертву за нас, показав не лише найбільший приклад любові, але і внутрішнього миру. Він не бунтував навіть з тими людьми, які зневажали та ненавиділи Його

або Отця. І мир – це саме те, що нам, людям, потрібно в світі, щоб проявляти любов до інших людей, жертвувати своїми ресурсами заради ближніх людей, які опинилися у важкій ситуації.

Віднайти внутрішній мир у ситуаціях, коли він втрачається, можливо за умови, що Бог стане центром нашого життя, і нашим фундаментом буде Його Слово – Біблія.

Перш, ніж щось сказати – подумайте, як це вплине на співрозмовника. Перш, ніж засудити, згадайте, що в Христі ви більше не осуджені Богом, то ж і ви: «Не судіть, та не судимі будете, бо яким судом судите, таким будете судимі; і якою мірою міряєте, такою і вам будуть міряти» (Матвія 7:12).

Нехай ваш внутрішній мир починається з вас самих, бо неможливо дати іншим того, чого у вас немає: «І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви» (Луки 6:31).

Будь-який наш неспокій пов'язаний із втратою миру. Бог дає нам спокій. В Ньому знаходимо мир. Через спілкування з Батьком отримуємо не лише відповіді на наші запитання, але і бачення виходу із найскладніших ситуацій. Бог довготерпеливий, люблячий. Він не залишає Своїх дітей через те, що вони втратили мир, внутрішній спокій, але, будучи Цілителем, торкається через Духа Святого, аби направити те, що вийшло з рівноваги всередині людини. Один з плодів Духа Святого – мир.

Бог є Богом миру. Будьмо чутливими до Його дії в нашому житті. Чинімо усе з миром.

Оксана Нестеренко

СВИДЕТЕЛЬСТВО

*Кто же отлучит от любви нас
Божьей?*

*Иль боль, иль нагота, иль теснота?
Ничто на свете нас отнять не сможет
Из добрых рук любимого Христа...*

ДИТЯ МОЕ

*Дитя Мое, Я возлюбил тебя
Любовью вечною до твоего рожденья.
В мечтах Своих увидел Я тебя
Давным-давно, еще до сотворенья.*

*Во чреве матери тебя Я создавал.
Неповторим, о, дивно ты устроен.
Все лучшее ты от Меня вобрал,
И образу ты Моему подобен.*

*В Книге Своей все дни Я записал,
Что для тебя с любовью предназначил,
Все волосы твои пересчитал,
Пределы бытия тебе назначил.*

*Я рядом, хоть не видишь ты Меня,
Я говорю, пусть не всегда ты слышишь.
Дела и мысли знаю твои Я,
Ты Мной живешь, и движешься, и дышишь.*

*Хочу тебе Я делать лишь добро
И показать великое желаю,
Храню тебя, чтоб не коснулось зло,
И от беды тебя оберегаю.*

*Как пастырь бережет своих ягнят,
Так Я храню тебя у сердца близко.
Прощу тебя, хоть ты и виноват,
Возвышу, даже если пал ты низко.*

*Сниму с тебя проклятье и болезнь,
Слезу отру и тяжесть с тебя скину.
Ты дорог Мне таким, какой ты есть,
И никогда тебя Я не покину.*

*Я всегда рядом, чтоб тебя спасти,
Нести в Своей руке освобожденье.
Скажу тебе, ты должен это знать:
Люблю тебя! К тебе благоволенье!*

*Ничто не сможет отлучить тебя
От той любви, что сердце наполняет.
Я – твой Отец, а ты – Мое дитя,
И нам с тобой друг друга не хватает.*

*И если будешь ты Меня искать
Всем своим сердцем и своей душой,
Найдешь Меня и сможешь ты понять:
Твой Бог-Отец всегда везде с тобою!*

Борис Пастернак

Хочу засвидетельствовать о милости и любви Божией в моей жизни. Жила я как все обычные люди. Ничем не отличалась. Не была верующей. Иногда, по праздникам, ходила в православную церковь. Но пришла в дом беда. Это случилось 25 лет назад. Я тяжело заболела. Началось все с того, что начались приступы эпилепсии. На то время у меня было четверо маленьких детей. Старшей было десять а младшему сыну три годика.

Лежала в больницах – районной, областной. Ничего не помогало. Врачи не могли найти причины болезни. Тогда муж стал возить по гадалкам. Им тоже было закрыто, так они говорили. Что-то там пытался делать, но это было только вытягивание денег. Мы были в отчаянии. Мне было только 33 года.

Так я проболела два года. Однажды я была одна в комнате и стала плакать и просить Бога помочь мне, у меня же маленькие детки – как мужу их поднимать? И Бог, как возвала к Нему, не замедлил. На следующий день приехали родственники мужа из Киева. Они предложили нам ехать в Киев в институт на обследование, так как у них был знакомый профессор. Мы согласились и поехали. В институте сделали томографию головного мозга и сказали что у меня опухоль. Самая большая – как куриное яйцо, и нужна операция. Я, конечно, испугалась и думала, что это конец жизни моей. Родственники предложили поехать к экстрасенсам. Мы поехали, как все (теперь люди, к сожалению большому, обращаются к ним, не зная, что они не от Бога). Это силы дьявола, что уничтожают людей. Поехали мы на так называемые биополя. Жили там неделю, и я стояла на этих площадках. Там было много людей. Из некоторых кричали бесы, но не выходили. Хотя там говорили, что их там изгоняют. Были люди больные раком, но после их отъезда оттуда говорили, что они все равно умирали. Так сатана хотел уничтожить и меня. Через неделю туда приехала женщина – экстрасенс. Она сказала, что опухолей у меня уже нет, и мы можем ехать домой. Слава Господу, что Он всегда рядом и вовремя посылает мудрость. Ещё на остановке мы все же с мужем решили ещё раз сделать снимок, чтобы проверить – правду ли она сказала. Профессор только засмеялся: что, ездили по экстрасенсам? Их тут полно, в Киеве... Но снимок сделали, и с контрастом для подготовки к операции. Изменений, конечно, не было никаких. Только Господь сохранил, что не выросли больше. Перед операцией молилась как умела, чтобы Господь спас. Страха почему-то не было. Сама удивлялась – почему? А это всё наш Великий Бог его забрал. Операция шла 10 часов. Давали два наркоза, потому что когда закончился один, я открыла глаза, а операция ещё шла. Удалили 24 опухоли. После операции был левосторонний парез. Я не могла пошевелить ни ногой, ни рукой. Это потому, что мозг был долго открыт и большая площадь. Должны были открыть маленькое окошечко, чтобы забрать самую большую опухоль, а потом через некоторое время делать вторую операцию, чтоб забрать остальные. Но асистировали молодые врачи и открыли пол-головы. Профессор испугался, что умру на столе. Но Господь всё контролировал. Перед выпиской делали ещё снимок, так как во лбу оставались ещё три опухоли, которые не могли достать. Но они исчезли. Профессора по несколько раз прогоня-

ли компьютер и не верили своим глазам. На одном снимке есть – на втором нет. Наш Господь никогда ничего не делает наполювину! Руку мне немного отпустило в институте, а ногу подтягивала шнурком и так по-маленьку вели меня.

Приехав домой, больше лежала. На то время моя мама стала ходить на собрания к верующим. Мне принесли книжку о Жене Полищук, как Бог её исцелил. Там в конце был адрес церкви, где молятся за исцеление. Мне очень захотелось туда поехать. Мама попросила братьев, и один согласился отвезти. Там я приняла Господа в своё сердце. Это была зима, а летом у меня было водное крещение. Господь стал меня потихоньку поднимать. Я стала ходить сама. Ногу не отпустило, я хромала, но ходила сама, слава Господу. И ещё одно чудо было вскоре. Спустя год я забеременела, люди вокруг говорили, что калека родит калеку. Бог мне помог доносить и родить здорового сыночка, хотя я ещё пила сильные лекарственные препараты. После операции ещё остались приступы эпилепсии, так как мозг был поврежден. Но мы с детками, когда был приступ, молились, я бросила пить лекарства, держалась только молитвой за Господа, и Он исцелил полностью от этой болезни. Переживала, конечно, и сама. Но малыш родился здоровым. Когда он пошел в школу, у него нашли врожденную патологию кишечника, но Господь полностью исцелил сына. Я благодарю за него Господа! Сейчас, когда умер муж, дочери замужем и женат сын, меньший мне опора и поддержка в жизни. Двадцать четыре года прошло со времени операции. Мои все документы в институте утеряны давно. Молодые врачи защищают диссертации по моей болезни, так как в истории нейрохирургии это единственный случай, чтобы у человека на головном мозге было столько опухолей. и он выжил. Люди после операций на мозге живут пять – десять лет, кто покрепче, а я живу уже, по милости Божьей, двадцать четыре года. Господь совершает чудеса! Велик Он во все времена! Сейчас у меня, по милости Божьей, двадцать два внука. Я всю жизнь работала, как здоровый человек. Держала в селе по две коровы и по одиннадцать свиней. Бог полностью исцелил меня. Бог помог сделать детям свадьбы. Бог дал мне труд – пишу стихи, которые Он даёт. И это всё мой любимый Бог, который всегда верен. «Воззови ко Мне и Я услышу тебя» – так говорит наш Господь.

Кому тяжело, кто болен – ищите Господа, и Он придет, ибо Он близок к каждому из нас. Да благословит вас Господь!

Ларуса Шнак

Милосердя – це одна з тих чеснот, яких так не вистачає у сучасному світі! В багатих країнах залишки їжі викидають в сміття, тому що не спроможні все з'їсти, а в бідних країнах діти пухнуть від голоду. В супермаркетах залежаний товар, в якого закінчується термін дії, замість того, щоб роздати його людям, просто викидають на смітник або перебивають число та перепродають прострочений товар. Зазвичай допомагають іншим ті люди, які пройшли певні випробування у житті, через що можуть бути милосердними до інших. Милосердними не народжуються, це плід, який з'являється протягом життя через важкі обставини. Милосердя – це готовність вислухати та зрозуміти людину, тому що сам проходив щось подібне. Для цього не обов'язково володіти мільярдами, а просто поступитися місцем старенькій людині, допомогти нести важку поклажу чи поділитися тим, чого в тебе вистало. Саме такі справи відрізняли Ісуса від сучасних священиків, що турбуються лише про власний авторитет. В свій час саме законники та фарисеї, які вважали себе духовними лідерами, найбільше докучали Ісусу, тому що дуже любили гроші і славу людську.

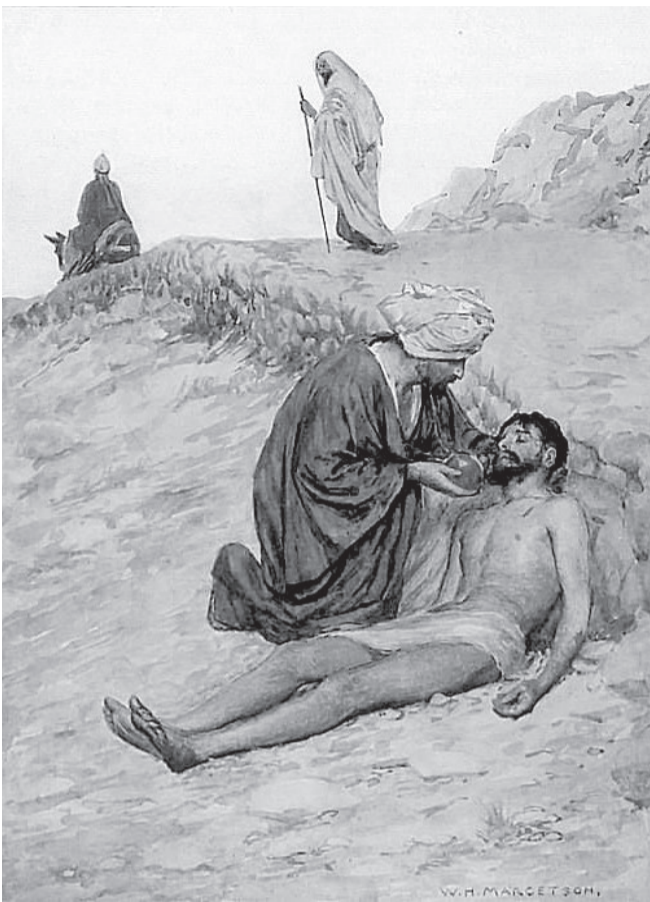
Ось один з прикладів: «Один законник підвісив і, випробовуючи Ісуса, запитав: «Вчителю, що мушу я зробити, аби здобути вічне життя?» Ісус промовив: «А що написано в Законі? Яке твоє розуміння того,

МИЛОСЕРДЯ

що ти там вичитав?» Той відповів: «Любіть Господа Бога свого всім серцем, усією душею, усією силою і розумом своїм». А також: «Любіть ближнього свого, як себе самого». Тоді Ісус сказав йому: «Ти відповів правильно. Виконуй це і тоді здобудеш вічне життя». Але він, намагаючись виправдатися, запитав: «Але хто є моїм ближнім?» Ісус відповів: «Ішов якось чоловік із Єрусалиму до Єрихона і потрапив до рук грабіжників. Ті роздягли його, побили та й подалися геть, залишивши його ледь живого. Випадково йшов священик по тій дорозі. Помітивши пограбованого, він перейшов на інший бік дороги, обійшовши його. Тією ж дорогою йшов левит. Побачивши побитого, він також перейшов на інший бік. Потім прийшов туди подорожній самаритянин. Коли він побачив нещасного, то сповнівся співчуттям до нього. Він підійшов, перев'язав рани, після того, як полив їх оливою та вином. Тоді поклав стражденого на свого віслюка, відвіз до заїжджого двору і там подбав про

нього. Наступного дня самаритянин дав господарю заїзду два динари й сказав: «Подбай про цього чоловіка. Якщо витратиш більше, я віддам тобі різницю, коли повернуся». То хто ж із цих

не намагався виконувати другу заповідь, в якій говориться про любов до ближнього та розтлумачував її з точки зору своїх вподобань. Це витікає з його бажання виправдатися перед Ісусом, нібито він не розуміє, хто ж його ближній та кого йому треба любити. Тож відповідь Ісуса радикально міняє його сприйняття стосовно вибіркової любові та милосердя лише до свого оточення та повної зневаги до інших. Ісус викриває його хибне розуміння та пропонує йому замість того, щоб шукати ближнього, самому бути ближнім для людей. Те, що зробив самаритянин в притчці, який в очах єврея законника вважався грішником та нижчою по статусу людиною, мав би робити він, як духовний лідер та наставник. Але, на жаль, і священик і левит проходили повз потреб простого народу, що викривало їхню сутність. Вони заявляли, що люблять Бога, а людей не помічали.

трьох був ближнім чоловікові, який постраждав від грабіжників?» Законник відповів: «Той, хто змилостився над ним». Тоді Ісус промовив: «Тож іди й роби так, як він» (Лук.10:25–37).

Очевидним є той факт, що цей законник навіть

«Якщо хтось говорить: «Я люблю Бога», – але ненавидить брата чи сестру свою, той брехун. Бо хто не любить брата чи сестру свою, яких він бачив, то як він може любити Бога, Якого не бачив? Якщо хтось має статки і бачить, що віруючий брат його у нужді, але не має до нього співчуття, то як можна сказати, що любов Божжа живе в ньому? Любі діти! Любов наша повинна бути не тільки словами й розмовами, а й вчинками, що виявляють справжню любов» (1-е Ів.4:20;3:17,18).

«Поводьтеся з іншими так, як ви б хотіли, щоб інші поводитися з вами. Бо якщо ви любите лише тих, хто любить вас, то чи заслуговуєте ви на якусь особливу подяку? Адже навіть грішники люблять тих, хто любить їх самих. І якщо ви чините добро тільки тим, хто добрий до вас, то чи заслуговуєте ви на якусь особливу подяку? Навіть грішники так роблять. І якщо ви даєте в борг тим, від кого сподіваєтесь одержати, то чи заслуговуєте ви на якусь особливу подяку? Навіть грішники дають у борг іншим грішникам, щоб їм згодом повернули те ж саме. Ні, любіть своїх ворогів і робіть добро їм, і в борг давайте, не розраховуючи на повернення. Отоді ви матимете велику винагороду і будете дітьми Всевишнього. Він милостивий до невдячних і злих людей. **Будьте ж і ви милосердні, як Отець ваш милосердний»** (Лук.6:31–36).

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2020709 Наклад: 2000 примірників.

